

Lieta C-215/21**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu****Iesniegšanas datums:**

2021. gada 6. aprīlis

Iesniedzējtiesa:*Juzgado de Primera Instancia n.º 2 de Las Palmas de Gran Canaria*
(Spānija)**Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:**

2021. gada 12. marts

Prasītāja:*Zulima***Atbildētāja:***Servicios Prescriptor y Medios de Pagos E.F.C. S.A.U.*

[..]

LĒMUMS**PAR PREJUDICIĀLĀ JAUTĀJUMA UZDOŠANU EIROPAS SAVIENĪBAS TIESAI**

[omissis: pamatlietas, iesniedzējtiesas un pušu identifikācija]

FAKTI

PIRMAIS. – *Zulima* šajā tiesā ir cēlusi prasību parastajā tiesvedībā pret komercsabiedrību *SERVICIOS PRESCRIPTOR Y MEDIOS DE PAGOS E.F.C. S.A.U.* (agrākais nosaukums *EVOFINANCE E.F.C. S.A.U.*), ar kuru izvirzīja PRASĪJUMU PAR KREDĪTLĪGUMA SPĒKĀ NEESAMĪBAS ATZĪŠANU UN PRASĪJUMU PAR SUMMAS ATMAKSU, pamatojoties uz *Padomes Direktīvas 93/13/EEK 2. panta b) apakšpunktu*, apgalvojot, ka prasītāja darbojas nolūkos, kas ir ārpus viņas amata, nodarbošanās vai profesijas, un ka viņai ir patērētājas statuss.

Prasībā viņa lūdza taisīt spriedumu, ar kuru tiek ATZĪTS, ka 2016. gada 21. septembra līgums par atjaunojamu kredītlīniju, ko ir parakstījusi prasītāja un komercsabiedrība atbildētāja *Servicios Prescriptor y Medios de Pagos E.F.C. S.A.U.*, ir spēkā neesošs pārāk augstas procentu likmes dēļ. Viņa lūdza PIESPRIEST atbildētājai sabiedrībai atmaksāt starpību, kas veidojas starp faktisko aizņēmuma summu un faktiski samaksāto summu un kas [oriģ. 2. lpp.] pārsniedz aizņēmuma summu saskaņā ar minēto līgumu, ietverot gan aizdevuma lietošanas procentu summu, gan komisijas naudu, kā arī maksājumus, kas turpina uzkrāties, kopā ar likumīgajiem procentiem, nosakot to visu sprieduma izpildē un tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanas noteikšanā. Viņa lūdz arī atzīt par spēkā neesošiem vispārējos līguma noteikumus attiecībā uz aizdevuma lietošanas procentu noteikumu pārredzamības trūkuma dēļ saskaņā ar Eiropas [Savienības] direktīvām un tiesību aktiem, ar kuriem tās ir transponētas.

OTRAIS. – [omissis: valsts procesuālo tiesību jautājumi]

[..] Atbildētāja iesniedza procesuālo rakstu, ar kuru saskaņā ar *LEC* [*Ley de Enjuiciamiento Civil*; Civilprocesa likums] 22. pantu lūdz izbeigt tiesvedību, pamatojoties uz prasībā ietverto prasījumu ārpusstiesas izlīgumu, apgalvojot, ka atbildētāja bija atcēlusi/izbeigusi/anulējusi līgumu, norādot, ka klients nevar veikt nevienu darījumu ar karti; apgalvojot arī, ka ir atcēlusi debeta atlikumu saistībā ar procentiem un komisijas naudām, kā pēdējo norādot, ka atmaksājamo summu veidos prasītājas pārmaksātā summa 326,04 [EUR] apmērā; visbeidzot lūdzot nepiespriest tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanu atbildētājai saskaņā ar *LEC* 22. pantu.

TREŠAIS. – Ar 2020. gada 11. septembra procesa organizatorisko pasākumu un saskaņā ar *LEC* 20. panta 3. punktu, [tiesa] nolēma paziņot prasītājai par lūgumu izbeigt tiesvedību, jo ir zudusi prasītājas likumīgā interese saņemt efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

Prasītāja apstrīdēja ārpusstiesas izlīgumu, ko atbildētāja apgalvoja, pamatojoties uz iesniegtajā atbildes rakstā izklāstītajiem argumentiem. Īsumā, prasītāja apgalvoja, ka pirms prasības celšanas bija iesniegusi atbildētājai iepriekšēju brīdinājumu, un tas netika ņemts vērā un [tajā ietvertie] prasījumi netika izpildīti, otrkārt, tā apgalvoja, ka faktiski nav bijis ārpusstiesas izlīguma, jo brīdinājums ietvēra trīs prasījumus: līguma spēkā neesamības atzīšanu pārmērīgas procentu likmes dēļ, nepamatoti saņemto summu atmaksu un tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanu.

Ņemot vērā prasītājas iebildumus, ar 2020. gada 25. septembra procesa organizatorisko pasākumu pusēm tika paziņots par tiesas sēdes noturēšanu saskaņā ar *LEC* 22. panta 2. punktu, kas tika paredzēta 2020. gada 19. novembrī.

CETURTAIS. – Pirms šī prejudiciālā jautājuma uzdošanas saskaņā ar *Līguma par Eiropas Savienību* 19. panta 3. punkta b) apakšpunktu; *Līguma par Eiropas Savienības darbību* 267. pantu, un *Ley Orgánica del Poder Judicial* [Konstitutīvā likuma par tiesu varu] 4.a pantu ar 2020. gada 24. novembra lēmumu tika nolemts

uzklausiēt lietas dalībniekus, ņemot vērā Eiropas Savienības tiesību ietekmi uz tiesvedību, konkrētāk, puses tika aicinātas izteikt viedokli par *Direktīvas 93/13 6. panta 1. punkta* un *7. panta 1. punkta* interpretāciju saistībā ar *LEC 22. pantu* attiecībā uz tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanas piespriešanu gadījumos, kad tiesvedība tiek izbeigta, ja noticis ārpusstiesas izlīgums vai zudis prasības pamats. Prasītājas procesuālais pārstāvis iesniedza argumentus, iebilstot pret prejudiciālā jautājuma iesniegšanu. Atbildētājas procesuālais pārstāvis argumentus neiesniedza.

JURIDISKAIS PAMATOJUMS

[oriģ. 3. lpp.] **PIRMAIS. – Pamatlietas priekšmets**

- 1 Ar tiesvedības galveno prasījumu tika lūgts taisīt spriedumu, ar kuru tiktu ATZĪTA 2016. gada 21. septembrī pušu parakstītā līguma par atjaunojamu kredītlīniju spēkā neesamība kredītlīgumā pielīgtais pārmērīgi augstās procentu likmes dēļ. Patērētāja prioritāri lūdz kredītlīguma spēkā neesamības atzīšanu pārmērīgas procentu likmes dēļ, pamatojoties uz Spānijas tiesību aktiem.
- 2 Vienlaikus viņa saskaņā ar Eiropas [Savienības] direktīvām un tiesību aktiem, ar kuriem tās ir transponētas, lūdza nepiemērot un/vai atzīt par spēkā neesošiem vispārējos līguma noteikumus (noteikumu par aizdevuma lietošanas procentiem informācijas un pārskatāmības trūkuma dēļ).
- 3 [omissis: Atkārtota norāde uz to, ka prasītājam ir patērētājas statuss]
- 4 Atbildētāja termiņā, kas paredzēts atbildes sniegšanai uz prasību, iesniedza atbildes rakstu, apgalvojot, ka ir noticis ārpusstiesas izlīgums, norādot, ka tā ir izpildījusi prasītājas formulētos prasījumus saskaņā ar *Ley de Enjuiciamiento Civil 22. pantu*. Prasītāja iebilda pret ārpusstiesas izlīgumu, norādot uz to pusēm *LEC* šādos gadījumos paredzētajā tiesas sēdē, kurā puses attiecīgi puda savus argumentus.
- 5 No lietā izvirzītajiem argumentiem un iesniegtajiem pierādījumiem izriet, ka faktiski ir noticis ārpusstiesas izlīgums, ņemot vērā to, ka atbildētāja piekritī atcelt līgumu un atmaksāt nepamatoti saņemtās summas. Lietas dokumentos ir pierādījumi par iepriekšējiem brīdinājumiem atbildētājam, kas nosūtīti pa *bufofax*, lūdzot, lai parakstītais līgums tiktu atzīts par spēkā neesošu un tiktu atmaksātas nepamatoti samaksātās summas; atbildētāja uz brīdinājumiem atbildēja, atsakoties nepiemērot aizdevuma lietošanas procentus un atmaksāt nepamatoti saņemtās summas.

OTRAIS. – Strīdīgie jautājumi pamatlietā

- 6 Ja tiks konstatēts, ka ir noticis ārpustiesas izlīgums, jo patērētāja prasījumi ir pilnībā apmierināti, *LEC 22. pantā* ir noteikts, ka tiesāšanās izdevumu atlīdzināšana nav piespriežama nevienai no pusēm.
- 7 Tādēļ ir jāuzdod prejudiciālais jautājums par to, vai valsts tiesiskais regulējums, kas ir paredzēts *LEC 22. pantā* ārpustiesas izlīguma gadījumiem, ja tas attiecas uz patērētāju un saistībā ar tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanas nepiespriešanu, ir uzskatāms par *Direktīvas 93/13 6. panta 1. punkta saistībā ar 7. panta 1. punktu* pārkāpumu tiesvedībā, kurā patērētājs ceļ prasību par negodīgu noteikumu spēkā neesamības atzīšanu (konkrētāk, aizdevuma lietošanas procentu spēkā neesamību pārrēķināšanas trūkuma dēļ), un vai ārpustiesas izlīgumam ir jābūt saistītam ar principu, saskaņā ar kuru negodīgi noteikumi nav saistoši patērētājam un preventīvas ietekmes principu attiecībā uz pārdevēju vai piegādātāju, un rezultātā tiesāšanās izdevumu atlīdzināšana ir jāpiespriež pārdevējam vai piegādātājam.
- 8 Ir jāņem vērā arī tas, ka *LEC* paredzētais regulējums nenosaka tiesai iespēju izvērtēt to, vai ir bijuši iepriekšēji brīdinājumi vai **[oriģ. 4. lpp.]** atbildētāja pārdevēja vai piegādātāja ļaunticība, lai ārpustiesas izlīguma gadījumos pamatotu tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanas piespriešanu pārdevējam vai piegādātājam.

TREŠAIS. – Eiropas Savienības tiesības.

- 9 **Padomes Direktīva 93/13/EEK (1993. gada 5. aprīlis) par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos.**
 6. pants
 1. Dalībvalstis nosaka, ka negodīgi noteikumi, kas izmantoti pārdevēja vai piegādātāja ar patērētāju noslēgtā līgumā, atbilstoši savas valsts tiesību aktiem nav saistoši patērētājam un, ka līgums pie tādiem pašiem noteikumiem turpina pusēm būt saistošs, ja tas var pastāvēt bez negodīgajiem.
 7. pants

Dalībvalstis nodrošina, ka patērētāju un konkurentu interesēs pastāv adekvāti un efektīvi līdzekļi, lai novērstu negodīgu noteikumu ilgstošu izmantošanu ar patērētājiem noslēgtos līgumos.
- 10 **Direktīvas 93/13 24. apsvērumis:** “dalībvalstu tiesām un administratīvām iestādēm jābūt to rīcībā adekvātiem un efektīviem līdzekļiem, lai novērstu tālāku negodīgu noteikumu piemērošanu patērētāju līgumos”.
- 11 **EST 2016. gada 21. decembra spriedums (Lieta C-154/15)**

“[...] 53. Saskaņā ar Direktīvas 93/13 6. panta 1. punktu dalībvalstis nosaka, ka negodīgi noteikumi, kas izmantoti pārdevēja vai piegādātāja ar patērētāju noslēgtā līgumā, atbilstoši to valsts tiesību aktiem nav saistoši patērētājam.”

“54. Šī tiesību norma ir jāuzskata par normu, kas ir ekvivalenta valsts normām, kurām valsts tiesību sistēmā ir imperatīvo normu statuss (šajā ziņā skat. *spriedumu, 2013. gada 30. maijs, Asbeek Brusse un de Man Garabito, C-488/11, EU:C:2013:341*, 44. punkts).

“56. Ņemot vērā sabiedrības interešu, ko veido patērētāju – kuri ir vājākā pozīcijā attiecībā pret pārdevējiem vai piegādātājiem – aizsardzība, raksturu un nozīmi, Direktīvā 93/13, kā izriet no tās 7. panta 1. punkta, lasot to kopā ar tās preambulas divdesmit ceturto apsvērumu, dalībvalstīm ir noteikts pienākums nodrošināt adekvātus un efektīvus līdzekļus, “lai novērstu negodīgu noteikumu ilgstošu izmantošanu pārdevēju vai piegādātāju ar patērētājiem noslēgtos līgumos” (*spriedums, 2014. gada 30. aprīlis, Kásler un Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282*, 78. punkts).

12 EST (Trešā palāta) 2013. gada 5. decembra spriedums

“[...] 30. Tā kā nav saskaņoti patērētāju tiesību aizsardzības biedrību rīcībā esošie procesuālie tiesību aizsardzības līdzekļi, lai panāktu negodīgu noteikumu izmantošanas pārtraukšanu gan patērētāju, gan konkurentu interesēs, katras dalībvalsts iekšējā tiesību sistēmā saskaņā ar dalībvalstu procesuālās autonomijas principu ir jāparedz šādi [oriģ. 5. lpp.] noteikumi, bet ar nosacījumu, ka tie nav mazāk labvēlīgi par noteikumiem, kas reglamentē līdzīgas valsts tiesībām pakļautas situācijas (līdzvērtības princips), un ka tie nepadara praktiski neiespējamu vai pārmērīgi neapgrūtina to tiesību īstenošanu, kas patērētājiem piešķirtas Savienības tiesībās (efektivitātes princips) (pēc analogijas skat. *2013. gada 14. marta spriedumu lietā C-415/11 Aziz, 50. punkts, kā arī 2013. gada 18. aprīļa spriedumu lietā C-565/11 Irimie, 23. punkts un tajā minētā judikatūra*). [...]”

13 EST (Ceturtnā palāta) 2020. gada 16. jūlija spriedums apvienotajās lietās C-224/19 un C-259/19

“96. [...] Tomēr ir jālemj par jautājumu, vai ar efektivitātes principu saderīgi ir tas, ka patērētājam tiek piespriests atlīdzināt tiesāšanās izdevumus atbilstoši viņam atmaksātajām summām, lai gan attiecībā uz apstrīdētā noteikuma negodīgumu spriedums viņam ir labvēlīgs.”

“98. Šajā lietā Direktīva 93/13 dod patērētājam tiesības vērsties tiesā, lai konstatētu līgumiska noteikuma negodīgumu un novērstu tā piemērošanu. Ja šādā tiesvedībā radušos tiesāšanās izdevumu sadales nolēmums būtu atkarīgs tikai no nepamatoti samaksātajām summām, kuru atmaksa ir noteikta, tas, ņemot vērā izmaksas, kas rodas, ceļot prasību tiesā, varētu atturēt patērētāju no minēto tiesību izmantošanas (šajā nozīmē skat. *spriedumu, 2018. gada 13. septembris, Profj Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711*, 69. punkts).”

“99. [...] *Direktīvas 93/13 6. panta 1. punkts un 7. panta 1. punkts*, kā arī efektivitātes princips ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem netiek pieļauts tāds tiesiskais regulējums, kas ļauj piespriet patērētājam segt daļu no procesuālajiem izdevumiem atbilstoši to nepamatoti samaksāto summu apmēram, kuras tam ir atmaksātas pēc līgumiska noteikuma spēkā neesamības tā negodīguma dēļ konstatēšanas, ņemot vērā, ka šāds regulējums rada būtisku šķērslī, kas var atturēt patērētāju īstenot ar Direktīvu 93/13 piešķirtās tiesības uz līgumisku noteikumu potenciāla negodīguma efektīvu pārbaudi tiesā.”

CETURTAIS – Valsts tiesiskais regulējums, kas attiecas uz pamatlietu.

14 *Ley de Enjuiciamiento Civil* [Civilprocesa likuma] 22. pants

[..] 22. pants. Tiesvedības izbeigšana, ja ir noticis ārpus tiesas izlīgums vai ja ir zudis prasības pamats.

1. Ja pēc prasības un pretprasības celšanas radušos apstākļu dēļ zūd likumiska interese saņemt paredzēto tiesību aizsardzību tiesā, jo ārpus tiesvedības ir apmierināti prasītāja un attiecīgajā gadījumā atbildētāja pretprasības iesniedzēja prasījumi, vai jebkāda cita iemesla dēļ, šie apstākļi tiek atklāti un, ja lietas dalībnieki piekrīt, sekretārs lemj par tiesvedības izbeigšanu, nenosakot tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanu.

2. Ja kāds no lietas dalībniekiem apgalvo, ka turpina pastāvēt likumīga interese, motivēti iebilstot tam, ka būtu noticis ārpus tiesas izlīgums par tā prasījumiem, vai, pamatojoties uz citiem argumentiem, sekretārs uzaicina lietas dalībniekus desmit dienu laikā ierasties uz tiesas sēdi, kurā tiek spriests tikai par attiecīgo jautājumu.

[oriģ. 6. lpp.] Pēc tiesas sēdes tiesa desmit dienu laikā izlemj, vai turpināt vai neturpināt tiesvedību, piespriežot tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanu tam lietas dalībniekam, kura prasījums ir noraidīts.

3. Lēmums, ar kuru tiek noteikta tiesvedības turpināšana, nav pārsūdzams. Lēmums, ar kuru tiesvedība tiek izbeigta, ir pārsūdzams apelācijas kārtībā.

15 *Ley de Enjuiciamiento Civil* 394. pants

1. Tiesvedībā par juridiska fakta konstatēšanu tiesāšanās izdevumi pirmajā instancē ir jāsedz lietas dalībniekam, kura visi prasījumi ir noraidīti, izņemot, ja tiesa, to pienācīgi pamatojot, konstatē, ka lieta faktiski vai tiesiski apstākļu ziņā izraisa nopietnas šaubas.

PIEKTAIS. – Valsts tiesību interpretācijas un atbilstības Eiropas Savienības tiesībām problēmas, kam ir nozīme sprieduma pasludināšanai pamatlietā. Par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.

- 16 Ir jānosaka, vai ierobežojums, kādu pieļauj valsts procesuālās tiesības attiecībā uz tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanas nepiespriešanu ārpustiesas izlīguma gadījumos, ir saderīgs ar efektivitātes principu. Proti, ir jānosaka, vai norma pati par sev padara neiespējamu vai pārmērīgi grūtu to tiesību īstenošanu tiesā, kas patērētājiem ir piešķirtas Eiropas [Savienības] tiesībās, ar šo tiesību normu nosakot ierobežojumu patērētājam, kura tiesības tika atzītas tiesā, tādējādi, ka viņam ir jāuzņemas tiesāšanās izdevumi tiesvedībā, kas ierosināta pārdevēja vai piegādātāja prettiesiskas rīcības dēļ; it īpaši tādos gadījumos kā šajā lietā, kurā ir bijuši patērētāja iepriekšēji brīdinājumi pārdevējam vai piegādātājam, un šajos brīdinājumos ietvertie prasījumi nav tikuši izpildīti attiecīgajā brīdī, kas izpaužas kā savu tiesāšanās izdevumu segšana, kas nešķiet esam pamatoti.
- 17 Direktīva 93/13 piešķir patērētājam tiesības vērsties tiesā, lai konstatētu līgumiska noteikuma negodīgumu un novērstu tā piemērošanu. Ja šādā tiesvedībā radušos tiesāšanās izdevumu sadales nolēmums būtu atkarīgs tikai no atbildētāja konkrētas procesuālās rīcības, neņemot vērā patērētāja sūtītus iepriekšējus brīdinājumus un to, ka tajos ietvertie prasījumi nav tikuši izpildīti, tas varētu atturēt patērētāju no minēto tiesību izmantošanas (skat. šajā ziņā 2018. gada 13. septembra spriedumu *Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, 69. punkts*).
- 18 No EST judikatūras izriet, ka tiesāšanās izdevumu sadale saistībā ar tiesvedību tiesā ietilpst dalībvalstu procesuālās autonomijas jomā ar noteikumu, ka tiek ievēroti līdzvērtības un efektivitātes principi.
- Tādējādi ir jālemj par to, vai ar efektivitātes principu ir saderīgs tas, ka patērētājam ir jāuzņemas tiesāšanās izdevumi ārpustiesas izlīguma gadījumos, kā tas ir noteikts *LEC 22. pantā*, it īpaši gadījumos, kuros ir sūtīti iepriekšēji brīdinājumi pārdevējam vai piegādātājam, bet tajos ietvertie prasījumi nav tikuši izpildīti, kas noteikti pamato nepieciešamību vērsties tiesā ar izrietošiem patērētāja izdevumiem; turklāt ņemot vērā, ka, ja tiek konstatēts, ka ir noticis ārpustiesas izlīgums, būtībā tiek apmierināti visi patērētāja prasījumi, ņemot vērā pārdevēja vai piegādātāja iekļauta noteikuma negodīgumu. **[oriģ. 7. lpp.]**
- 19 Tas nozīmē, ka, ja ir noticis ārpustiesas izlīgums vai ir zudis prasības pamats, kas ir regulēti *LEC 22. pantā*, kurā noteikts, ka pēc šajā pantā paredzētās tiesas sēdes tiek faktiski konstatēts, vai patērētāja prasījumi ir apmierināti, tā kā pārdevējs vai piegādātājs ir atzinis apstrīdētā noteikuma spēkā neesamību, procesuālajā regulējumā ir paredzēta tiesāšanās izdevumu nepiespriešana, kas nozīmē, ka patērētājam ir jāņem vērā tiesāšanās izdevumus; vai šādā gadījumā un, lai neatturētu patērētāju [no prasības celšanas], būtu jāievēro patērētāja tiesības uz izdevumu atlīdzināšanu un jāpārskatī *LEC 22. pants*, kas nosaka, ka ārpustiesas izlīguma gadījumā nevienai no pusēm nav jāatlīdzina tiesāšanās izdevumi, pat ja ir konstatēta pārdevēja vai piegādātāja ļaunticība, ņemot vērā iepriekšējus

brīdinājumus, ko ir sūtījis patērētājs, un katrā ziņā jāpiespriež tiesāšanās izdevumu atlīdzināšana atbildētājam finanšu iestādei?

- 20 Būtībā tiek jautāts, vai, ņemot vērā *Direktīvas 93/13* principu, saskaņā ar kuru negodīgi noteikumi nav saistoši patērētājam un preventīvas iedarbības principu, *Direktīvas 93/13 6. panta 1. punkts un 7. panta 1. punkts* ir interpretējami tādejādi, ka tiem pretrunā ir tiesiskais regulējums, kas atļauj patērētājam segt tiesāšanās izdevumus ārpustiesas izlīguma gadījumos, ja pārdevējs vai piegādātājs atzīst līguma noteikuma spēkā neesamību negodīguma dēļ. Faktiski no lietas dokumentiem izriet, ka *LEC 22. panta* piemērošanas rezultātā pārdevējam vai piegādātājam nepiespriež pilnībā atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, būtībā tiek pilnībā apmierināta patērētāja prasība par negodīga noteikuma spēkā neesamību, jo pārdevējs vai piegādātājs to pilnībā atzīst un turklāt ir konstatēti patērētāja iesniegti iepriekšēji brīdinājumi par šo jautājumu, kurus pārdevējs vai piegādātājs nav ņēmis vērā; patērētājs ir spiests vērsties tiesā, bet pēc tiesvedības netiek atzītas viņa tiesības uz tiesāšanās izdevumu atlīdzinājumu ārpustiesas izlīguma gadījumā.
- 21 Visbeidzot, *LEC 22. pantā* paredzētais regulējums par tiesāšanās izdevumiem, kā tas ir interpretēts valsts judikatūrā, un neiespējamība izvērtēt īpašu apstākļu esamību, kas var pamatot tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanas piespriešanu prasītājam, šķiet, var atturēt patērētāju celt prasību par spēkā neesamības atzīšanu, ja tam ir jāuzņemas tiesāšanās izdevumi, kas izriet no pārdevēja vai piegādātāja rīcības, ja tas izvēlas noslēgt ārpustiesas izlīgumu par patērētāja prasījumiem.

Pamatojoties uz iepriekš izklāstītajiem argumentiem,

[..]

TIESA NOLEMJ:

Apturēt tiesvedību šajā lietā konkrētajā tiesvedības stadijā, kas ir būtiska strīda izšķiršanai, un uzdot EST šādu

PREJUDICIĀLO JAUTĀJUMU:

Patērētāju prasījumos saistībā ar negodīgiem noteikumiem, pamatojoties uz Direktīvu 93/13/EK, un gadījumā, kad tiek noslēgts ārpustiesas izlīgums, *Ley de Enjuiciamiento Civil 22. pants* nosaka, ka patērētājiem ir jāuzņemas tiesāšanās izdevumu atlīdzināšana, neņemot vērā pārdevēja vai piegādātāja iepriekšējo rīcību, neraugoties uz to, ka tas neizpildīja iepriekšējos brīdinājumos formulētos prasījumus. Vai šis Spānijas procesuālais regulējums ir būtisks šķērslis, kas var atturēt patērētājus īstenot savas tiesības uz iespējami negodīga līguma noteikuma efektīvu pārbaudi tiesā [oriģ. 8. lpp.], kas būtu pretrunā efektivitātes principam un *Direktīvas 93/13 6. panta 1. punktam un 7. panta 1. punktam*?

[*omissis*: noslēguma procesuālās norādes]

DARBBA VERSIJA